

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

SHORT STORY

W.Somerset Maugham

ဝတ္ထုတို
ကျော်အောင်

ဒုတိယအကြိမ်

အမှာ စကား

ဤ စ ၁၈ မ ၂၁ ဝတ္ထုတိုအကြောင်းကို ပြုစုချက် စာတမ်းတစ်စောင်ဖြစ်ပြီး ပြုစုသူမှာ အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ ဆမ်းမားဆက်မွမ် (၁၈၇၄-၁၉၆၆) ဖြစ်သည်။ မွမ်သည် ဝတ္ထုတိုများ စွာရေးခဲ့ပြီး စုပေါင်း ဝတ္ထုတိုအတွဲများ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယခု ဝတ္ထုတိုအကြောင်း ပြောရာ၌ ခေတ်သစ်ဝတ္ထုတို မည်သို့ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ သမိုင်းကို တင်ပြထားသည်။ သဘောတရားကို ယေဘုယျမျှသာ ပြောသည်။ ဝတ္ထုတို သဘောတရား ဆိုသည် ကို တရားသေသတ်မှတ်၍ မရဟု မွမ်က ယုံကြည်သည်။

ခေတ်သစ်ဝတ္ထုတိုသည် ဆယ့်ကိုးရာစု၏ အသီးအပွင့်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုပုံစံ စတင် မြစ်ဖျားခံသည့် ရိုးရာပုံပြင်များမှ သည် ချောစာ၏ ကင်တာဘာရီ ပုံပြင်များ၊ ဗိုကက်ချို၏ ဒီကင်မရွန် ပုံပြင်များ အထိ ရေးဖွဲ့လာကြသည်။ သို့သော် ဝတ္ထုရှည်ကြီးများ ထွန်းကားလာသည့်အခါ ဝတ္ထုတိုပုံစံ သည် ခေတ်မှီ န်သွားသည်။ ရေးသားရမည့် အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်မှာ ခပ်တိုတိုသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝတ္ထုရှည်ခေတ်စားလာသဖြင့် ဝတ္ထုရှည်ထဲတွင် ဖြစ်သလို ထည့်သုံးလိုက်ကြသည်။

သည် ဘက် ရာစုအကူးတွင် ဝတ္ထုတိုရေးဆရာ အချို့သည် ဝတ္ထုတိုခေတ် ထူထောင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ရေးလာကြသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်သည် ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကို သဲသဲမဲမဲ ဖတ်ကြသည်။ ။
မျိုးဆက် သုံးလေးဆက် အကြောင်းပြောသည့် ဝတ္ထုရှည်များ ၊ နန်းလှစ
စ်ပွဲများ အကြောင်းပြောသည့် ရာဇဝင်ဝတ္ထုရှည်များ ခေတ်စားလာသည်
။ အကြောင်းရှိသည် ။ ဝတ္ထုရှည်သည် စာမျက်နှာ များများ ယူနိုင်သည် ။
စာမျက်နှာ များ သည့်အခါ ကာလကို ရှည်ရှည်ဆန့်လို့ ရသည် ။ စရိုက်
ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခုကို မြင်သာ ထင်သာအောင် ပုံကြီးချဲ့နိုင်သည် ။ တိုနန့်န
န့်ဝတ္ထုတိုထက် ဝတ္ထုရှည်မှာ ခပ်ကြာကြာဖတ်နိုင်သည် ။ အချိန်တွေ
အားနေသည့် အမျိုးသမီး ပရိသတ်ရှိသည် မဟုတ်လား။ ဝတ္ထုရှည်ထဲတွ
င် စာဖတ်သူ အမျိုးသမီး သည် သူ့ရုပ်ပုံလွှာကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်နိုင်သ
ည် ။ ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင်အမျိုးသမီးသည် သူ့ရုပ်ပုံ လွှာကို သူ့ကိုယ်
တိုင် မြင်နိုင်သည် ။ ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင် အမျိုးသမီးမှာ သူနှင့် သိပ်
တူတာပဲဟု ပီတိဖြစ် ရသည် ။ ငါလိုချောတာပဲ။ ငါလို လူချစ်လူခင် သိပ်
များ တာပဲ။ ရည်းစားစကားပြောကြတဲ့ လူတွေကလည်း အနန္တ မဟုတ်
လား။ သို့ဖြစ်ရာ အမျိုးသမီးပရိသတ် အသည်းစွဲ ဝတ္ထုရှည်သည် တည်
တံ့လာ သည် ။ ဝတ္ထုရှည်တွင် မိမိရုပ်ပုံလွှာကို မိမိဘာသာ မြင်နိုင်သည့်
အပြင် အခြားသူများက ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ ဆိုသည် ကိုလည်း
တွေးနိုင်သည် ။ ဝတ္ထုတိုမှာ ရော သည် အင်္ဂါရပ်တွေ မပါဘူးလားဟု
မေးစရာရှိသည် ။ ဤအမေးကို ယခု စာတမ်းတွင် မွမ်က
တိုက်ရိုက်မဖြေ။ ချက်ကော့ ကိုဥပမာပြဖြေသည် ။ ကတ်သရင်း မင်းစ
ဖီး၊ ရဒယတ် ကစ်ပလင်းတို့ ကို ဥပမာပြကာ အဖြေပေး သည် ။

ဝတ္ထုတို ဖတ်ရသည် မှာ နမ်းတာနှင့် တူသည် ။ ချစ်သူနှစ်ဦး နမ်းကြ
သည့်အခါ နှစ်ဖက်စလုံး အပေးအယူ လုပ်ရသည် ။ သို့မှ အနမ်း၏ အရ
သာကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားနိုင်မည် ဖြစ်သည် ။ အချစ် စိတ်က ပိုပြီးသိမ်
မွေ့လေလေ အပေးအယူကလည်း ပိုပြီး သိမ်မွေ့လေလေ ဖြစ်သည် ဟု

အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထု တိုရေးစရာ ဗိတ် (H.E. Bates) က ဆိုသည် ။

မွမ်ကမူ ရုရှားစာရေးဆရာ ချက်ကော့ကို ဥပမာပြကာ စာဖတ်သူဘက်က ဖြည့်ပြီး အပေး အယူ လုပ်ရပုံကို ညွှန်းဆိုသည် ။

ဝတ္ထုတိုတွင် စာရေးဆရာဘတ်က စာမျက်နှာများများ မရသဖြင့် အရေးကြီးတာလောက်ပဲ ပြောနိုင်သည် ။ ကျန်တာကို စာဖတ်သူက ဖြည့်ပြီးစဉ်းစားရသည် ။ တွေးယူရသည် ။ စာဖတ်သူ အတွေ့အကြုံကြီးလျှင် ကြီးသလောက်၊ အသိအမြင် ကြွယ်ဝရင် ကြွယ်ဝသလောက် ခံစားရယူ နိုင်ပါသည် ။ ဤသည် မှာ ခေတ်သစ်ဝတ္ထုတို၏ သဘောဖြစ်သည် ။ ချစ်သူနှစ်ဦး အရသာရှိရှိ နမ်းတာနဲ့ တူသည် ။ ယခု စာစုတွင် မွမ်က ပြင်သစ်စာရေးဆရာ မိုပါဆွန်း၏ ဝတ္ထုရေးနည်း အတတ်ပညာကို စံပြုကာ ဝတ္ထုတို၏ လှည့်ကွက်ကို တင်ပြသည် ။ တစ်ဖန် အမေရိကန် စာရေးဆရာ ဟင်နရီဂျိမ်း၏ ဝတ္ထုတိုပုံစံ ကိုတင်ပြကာ ဝတ္ထုအပေါ် ဟင်နရီဂျိမ်းမည်သို့ သဘောထားသည် ကို ရှင်းပြသည် ။ လောကကြီးသည် အနိဋ္ဌာရုံတွေ လွှမ်းသည် ။ ဘဝသည် မရေရာ။ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေနေသည် ။ ထိုအခါ ပြန်လှန်တုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားမည်။ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဘဝပြေး သဘောကို ဖက်တွယ်မည်။ ဤလမ်းစဉ်များ အတိုင်း ကျင့်သုံးရမည်ဟု ယူဆကာ ဟင်နရီဂျိမ်းသည် လူနှင့်တူသည် ဟု ထင်ရသည့် ဇာတ်ဆောင်များ ဖန်တီးသည် ။ သို့သော် သူ ဖန်တီးသူတို့ မှာ တကယ့် လူနှင့်မတူ။ သူ့စိတ်ကူးထဲက လူသာ ဖြစ်နေသည် ။ အမှန်စင်စစ် စာရေးဆရာသည် လူ့ဘဝအတွေ့ အကြုံ ခေါင်းပါး ရာမှ "စိတ်ကူးထဲက လူ" ကို လူနှင့်တူသည့် ဇာတ်ဆောင်ဟု အထင်မှားနေခြင်း သာဖြစ်သည် ။ ဤသဘောကို မွမ်က ဟင်နရီဂျိမ်း ဝတ္ထုပုံစံတစ်ခု တင်ပြကာ ရှင်းလင်းပြသည် ။

စာရေးဆရာသည် ဝတ္ထုများကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ရေးသည် ။ ကြာကြာရေးလာသည့်အခါ စာရေးဆရာမှာ စာဖတ်သူအား ဘာပေးနိုင်သလဲ။ ဘာပေးစရာ ရှိသလဲ။ သူ့ကိုယ်သူပဲ ပေးနိုင်မည်။ ယင်းမှာ လောကကြီးကို ထင်ဟပ်သည့် သူ့အသိအမြင် ဖြစ်သည် ။ တစ်နည်းဆိုလျှင် သူ့လောက အမြင် ဖြစ်သည် ။ လူတစ်ယောက်အဖို့ ကိစ္စတစ်ခု ပြဿနာတစ်ခုကို သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်မျှပြီး မြင်နိုင် လျှင်မျှတသည် ။ ကောင်းသည် ။ စာရေးဆရာသည် လည်း လူပင်ဖြစ်ရာ သူ့လောကအမြင်သည် သူ့အနု ပညာကိစ္စတွင် အကျုံးဝင်သွားပြီ ဖြစ်သည် ။ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မျှတအောင် မြင်နိုင်ဖို့ အကြောင်းအကျိုး ဆင်ခြင်းသုံးသပ်မှုကို အဖန်ဖန်ပြုနိုင်မှ ရနိုင်မည်။ စာရေးဆရာ၊ စာဖတ်သူ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းတွင် စာဖတ်သူဘက်ကလည်း သူကြိုက်တာ သူ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ရှိသည် ။ သူပင်ကို စရိုက်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နိုင်သည့်စာမျိုး သူရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည် ။

ဤယေဘုယျ သဘောထားကို တင်ပြထားသည် ။ ထို့နောက် ပြင်သစ် စာရေးဆရာ မိုပါဆွန်း ၏ မိုပါဆွန်း၏ ဝတ္ထုရေးသားပုံ၊ ဝတ္ထုတွင် ဇာတ်ဆန်အောင် ဖန်တီးပုံကို တင်ပြသည် ။ ဤတွင် ဖြစ်တန်ရာသဘောကို စွန့်ဖို့ မိုပါဆွန်းဝန်မလေး။ သူ၏ စိန်ဆွဲကြိုးကို မွမ်က ဥပမာ ပေးသည် ။

ချက်ကော့နှင့် ပတ်သက်၍ မူ ‘စာရေးဆရာ၏ ကိစ္စမှာ အဖြစ်အပျက်များကို စိကာပတ်ကုံး တင်ပြရန်သာ ဖြစ်သည် ။ လူမှုဒုက္ခ အထွေထွေမှ လွတ်မြောက်အောင် မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို စာဖတ်သူများက ဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မည်။ ကျဉ်းမြောင်းသည့် သီးခြားပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပေးရန် အနုပညာရှင်၌ တာဝန်မရှိ။ ယင်းပြဿနာတို့ ကို ဖြေရှင်းပေးရန် အထူးကျွမ်းကျင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိနေသည် ’ဟူသော ချက်ကော့၏

ယေဘုယျ အယူအဆကို ချဲ့ထွင်တင်ပြသည်။ ။ အနုပညာ၏ မူလ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ညွှန်ကြားရန် မဟုတ်။ သင်ကြားပေးရန် မဟုတ်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု တစ်ခုခုကို ပေးရန်။ ကျေနပ်မှုတစ်ခုခုကို ပေးရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဟူ၍ လည်း ချက်ကော့ သဘောထားကို ကိုးကား ချဲ့ထွင်သည်။ ။

ဤစာတမ်းတွင် ဝတ္ထုတိုရေးနည်းကို မပြော။ စာရေးဆရာ အချို့ မည်သို့ဝတ္ထုတို ရေးကြ သည် ။ ယင်းတို့ ၌ ချွတ်ယွင်းချက် ဘယ်သို့ရှိသည် ။ လူ့စရိုက်အဖွဲ့ဖော်ပုံ မည်မျှသိမ်မွေ့သည် စသည် တို့ ကို မွန်ကစာတမ်းသဘာဝအတိုင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး စာဖတ်သူအား ပြောပြသည်။ ။

ပြီးတော့ ဝတ္ထုတိုရေးနည်း ဟူ၍ အတိအကျ မရှိ။ မိမိ ကြိုက်နှစ်သက်သလို ရေးကြသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဝတ္ထုအင်္ဂါရပ်များအား ဤသို့ရှိသည် ဟု တင်ပြသည်။ ။

လူတွေ ဘာကြောင့် ဝတ္ထုဖတ်ကြသလဲ ဟူသော အမေးကို မွန်က " လူတစ်ယောက်အဖို့ အခြား လုပ်စရာမရှိ၍ ဝတ္ထုဖတ်ကြသည်။ ။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ၊ ကျေနပ်နှစ်သက်စရာ တစ်ခုခုကို လိုချင်၍ စာဖတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဝတ္ထုထဲတွင် သူတို့ လိုချင်သည် ကို ရှာသည်။ ။ ယင်းတို့ အနက် ကျေနပ်မှု တစ်ခုမှာ ဝတ္ထုထဲမှ ငါ့အကြောင်း၊ ငါတို့လို လူမျိုးတွေအကြောင်း ရေးထားတာပဲ ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ "ဟူ၍ တင်ပြထားသည် မှာ နှစ်သက်စရာ ကောင်းသည်။ ။

ဤသည် မှာ မွန် ဆွေးနွေးတင်ပြသည့် ဝတ္ထုတိုစာတမ်း၏ အချုပ်သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ ခေတ်သစ် ဝတ္ထုတိုအပေါ် သူ၏ ယေဘုယျ သုံးသပ်ချက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

ဤဝတ္ထုတိုစာတမ်းမှာ မွန်၏ စာပေဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးစုကို စုပေါင်းထုတ်ဝေသည့် On Literature မှ ထုတ်နုတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ကျော်အောင်

အခန်း ၁

ကာလအတော်ကြာက စွယ်စုံကျမ်းသစ်တစ်ခု ထုတ်ဝေရန် စိုင်းပြင်း နေသည့် အယ်ဒီတာ တစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ထံ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ဝတ္ထုတိုအကြောင်း စာတမ်းတစ်ခု ကျွန်တော့် အားရေးခိုင်းသည်။ သူ ထုတ်ဝေမည့် ယင်းစွယ်စုံကျမ်းသစ်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြရန်ပင် ဖြစ်သည်။ လေးစားနေရာပေးသဖြင့် ကျေနပ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုတိုများ ရေးနေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့် တင်ပြချက်သည် မျှတသည့် စာ တစ်ပုဒ်ဖြစ်ကောင်းမှ ဖြစ်မည်။ ဝတ္ထုတိုရေးသူ တစ်ယောက်အဖို့ သူကောင်းသည် ထင်သည့်နည်းဖြင့် ဝတ္ထုတိုများကို ရေးသည်။ ဝတ္ထုတိုရေးသည့် နည်းအမျိုးမျိုး ရှိသည်။ စာရေးဆရာတိုင်းသည် သူတို့ စရိုက်နှင့် လိုက်ဖက်သည့်နည်းဖြင့် ရေးကြသည် သာ များ သည်။ ဝတ္ထုတိုအကြောင်းကို ဝတ္ထုမရေး သည့် စာပေပညာရှင် တစ်ယောက် ယောက်က ရေးလျှင် ပိုပြီးသင့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ သို့မှ ပြီးပြည့်စုံနိုင်မည်။ ဘက်မလိုက်ဘဲ အကဲဖြတ် ဆန်းစစ်နိုင်မည်။ ကောက်ချက်ချနိုင်မည် ထင်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ငဲ့နေစရာ မလို။ လွတ်လပ်စွာ သူ့အယူအဆကို တင်ပြနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ဟင်နရီဂျိမ်း သည် ဝတ္ထုတိုများ စွာကို ရေးသည်။ သူ့ကို ဥပမာအဖြစ် တင်ပြချင်သည်။ သူ့ဝတ္ထု များကို စာဖတ်သူများ စွာတို့ က ကြိုက်နှစ်

သက်ကြသည် ။ သူတို့ ကြိုက်ပုံကြိုက်နည်း ပြောပြသည့် အခါသူတို့ သဘောထားမှာ လည်း လေးစားစရာကောင်းသည် မှန်သည် ။ သို့ဖြစ်ရာ ဟင်နရီဂျိမ်းကို လူပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် သိကျွမ်းနေသူ တစ်ယောက်အဖို့ သူ့စာများကို ဆန္ဒစွဲကင်းကင်း ဖတ်ရန် လွယ်ကူမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည် ။ သူ့ဝတ္ထုများ တွင် စာလုံးတိုင်း၌ သူ့အသံ မြည်နေသည် ။ သူ့အသံကို ကြားနေရသည် ။ သူ့စာဟန်မှာ အလိမ့်အကွေ့ အရစ်အပတ်များသည် ။ အရေးအသားမှာ လည်း ရောထွေး ရစ်ပတ်နေသည် ။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိ။ ပြီးတော့ စာရေး ရာတွင် ဟန်လုပ်လွန်း အားကြီးသည် ။ ဤသည် မှာ ပင် ဟင်နရီဂျိမ်း၏ ချစ်စရာ ဟန်ပန်များ ၊ ကြင်နာယုယမှုများ နှင့် ပြလိုပြစား လုပ်လိုမှုများကို ပေါ်လွင်စေသည့် အဖွဲ့အနွဲ့များ ဖြစ်လာသည် ။ တစ်နည်းဆိုလျှင် သူ့စာပေဟန်ထူးကို သူ သုံးသည် ။ မည်သို့ဖြစ်စေ သူ့ဝတ္ထုများကို ကျွန်တော် မနှစ်သက်။ မကျေနပ်။ သူပြောပြသည့်ပုံကို ကျွန်တော် မယုံကြည်။

ဥပမာတစ်ခု ကျွန်တော် ပြောပြမည်။ ကလေးငယ် တစ်ယောက်သည် ဆုံဆို့နာဖြစ်ကာ ရောဂါ ဝေဒနာ အလူးအလဲ ခံစားနေရသည် ။ ကလေးအမေက သူ့သားကို မြန်မြန်သေစေချင်သည် ။ သူ့အဖေ စာရေးဆရာ၏ စာများမှာ အဆိပ်အတောက်ဟု သူ ထင်သည် ။ သို့မှ သာ သူ့သားကြီးပြင်းလာလျှင် သူ့အဖေ ရေးသော စာအုပ်များကို မဖတ်နိုင်မည် ဖြစ်သည် ။ သူ့အဖေ စာများကို အမေက တူးတူးခါးခါး မုန်းသည် ။ ဤသည်မှာ ဟင်နရီဂျိမ်း၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် ဗယ်ထရက်ဖီယိုကို ရေးသူ ၂ ၏ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည် ။

သည် အထဲက မိခင်မျိုးမှာ ယုံနိုင်စရာ ကောင်းရဲ့ လား။ လူသာမန်တို့ မည်သို့ပြုမူပြောဆို ကျင့်ကြံသည် ကို ဟင်နရီဂျိမ်း တစ်ယောက်ကောင်းမှ ကောင်း သိရဲ့ လားဟု ကျွန်တော် သံသယ ရှိလာသည် ။ သူ့

ဇာတ်ဆောင်များမှာ အသည်းနှလုံး မရှိ။ လိင်အင်္ဂါဟူ၍ လည်း မရှိ။ စာရေး ဆရာများ ၊ စာပေ ပညာရှင်များ အကြောင်း ဇာတ်လမ်းဖွဲ့ကာ ဝတ္ထုများ စွာကို သူ ရေးသည် ။ ထိုဝတ္ထုများကို ဖတ်ပြီး တစ်ယောက်က သူ့ဝတ္ထုထဲက စာရေးဆရာများ ၊ စာပေပညာရှင်များ သည် လူနှင့် မတူကြောင်း ပြောဆို ကန့်ကွက်သည့်အခါ ဟင်နရီဂျိမ်းက "သည့်ထက်တောင် ဆိုးချင် ဆိုးလိမ့်ဦးမယ်" ဟု ပြန်ပြောသည် ။ တကယ်တော့ ဟင်နရီဂျိမ်းသည် သူ့ကိုယ်သူ သရုပ်မှန်ဝါဒီဟု ခံယူထားဟန်မတူ။ ဟုတ်၊ မဟုတ် မသေချာသော်လည်း မဒမ်ဗိုဗာရီဝတ္ထုကို ကြောက်လန့် စက်ဆုပ်စရာ ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည် ဟု သူ ခံယူကြောင်း ကြားရဖူးသည် ။ ဤတွင် တစ်ခု သတိရမိသည် ။ တစ်ချိန်တွင် ပန်းချီဆရာ မားတိဌက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား သူ ရေးဆွဲသည့် ကိုယ်လုံးတီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ပုံကို ပြသည် ။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးက "အို မဟုတ်သေးဘူး၊ မိန်းမဆိုတာ ဒီလို မဟုတ်ဘူး ရှင့်" ဟု ဆိုသည် ။ ဤတွင် မားတိဌက "ဒါဟာ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး မဒမ်၊ ဒါဟာ ပန်းချီကား တစ်ခုပါ"ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည် ။ ထို့ အတူပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဟင်နရီဂျိမ်းအား သူ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အကြောင်း ရည်ရွယ်ကာ လူ့ဘဝနဲ့ မတူဘူးဟု မရဲတရဲဆိုလျှင် ဟင်နရီဂျိမ်းက "ဒါဟာ ဘဝ မဟုတ်ဘူး ဝတ္ထု"ဟု ပြန်ပြောမည် ထင်သည် ။

ဝတ္ထုအကြောင်း၊ ဘဝအကြောင်းတို့ နှင့် ပတ်သက်၍ ဟင်နရီဂျိမ်းက သူ့အယူအဆကို တင်ပြ ဖူးသည် ။ သူ့ဝတ္ထုများကို စုပေါင်းကာ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဖိ တစ်အုပ် ထုတ်သည့်အခါ ယင်း၌ အမှာ စာ ရေးသည် ။ ဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်၍ တင်ပြထားခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ အဖတ်ရ ခက်သည် ။ စကားလုံး ကြီးကြီးခက်ခက်များ သုံးထားသည် ။ ကျွန်တော်မှာ ယင်းအမှာ စာကို သုံးခေါက်တိတိ ဖတ်ရသည် ။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားမလည်။ သူ့အမှာ စာ သဘောကို ကျွန်တော် ထင်မြဲ

င် ယူဆသည့်အတိုင်း ဆိုလိုရင်း အချုပ်ကို တင်ပြမည်။ ဘဝသည် မရေ
ရာ၊ အကျိုးမထင်။ ဒုက္ခများ မြှောင် လူတို့ ဘောင် ဆိုသည့်အတိုင်း စိတ်
ဆင်းရဲစရာတွေသာ ကြုံရသည် ။ ထိုအခါ ပြန်လည်တုံ့ပြန် ဖို့ ကြိုးစားမ
ည်။ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဘဝပေးသ
ဘော2ကို တွယ်ဖက် မည်။ ဤလမ်းစဉ်များ အတိုင်း စာရေးဆရာ ကျင့်
သုံးရမည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည် ။ သဘာဝလည်း ကျသည် ။ ဤသည်
မှာ ဟင်နရီဂျိမ်း၏ စာပေအယူအဆ ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်
။ ထိုအယူ အဆကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဟင်နရီဂျိမ်းသည် လူ့ဘဝတွင်
ပုံတူများ ရှာကာ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို တင်ပြရန် ကြိုးစားမည်။ သို့သော်
တကယ့်ဘဝတွင် သူ ရှာသည့် ပုံတူကို မတွေ့။ ထိုအခါ သူ့ပင်ကိုအသိစိ
တ်မှ တစ်ဆင့် ဇာတ်ဆောင်များ ဖန်တီး မွေးဖွားယူသည် ။ စာရေးဆရာ
သည် သူဖန်တီးသည့် ဇာတ်ဆောင် များ တွင် လူနှင့်တူသည့်
စရိုက်အချို့ထည့်သွင်း ဖော်ပြနိုင်ရမည်။ သို့သော် သူ ဖော်ပြသည့် လူနှင့်
တူသည့်စရိုက်ဆိုသည် တို့ မှာ သူ ဖန်တီးသည့် ဇာတ်ဆောင်၏ စရိုက်နှ
င့် အဝင်ခွင့်ကျ မဖြစ်လာ။ ထိုအခါ စာဖတ်သူသည် သူ့ဇာတ်ဆောင်များ
ကို မယုံကြည်တော့။ လူနှင့်မတူဟု ကောက်ယူကြတော့ သည် ။ ဤသ
ည် မှာ ဟင်နရီဂျိမ်း ကြုံရသည့် ဒုက္ခပင်ဖြစ်သည် ထင်၏။

ဤသည် မှာ ကျွန်တော့် ထင်မြင်ချက်သာ ဖြစ်သည် ။ သဘောတူရန်
ဘယ်သူနှင့် မျှ အဖော်မည့် ပါ။

တစ်ခါက ပြင်သစ်ကမ်းခြေ ရီဗီးအားရား၈ တွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ
ဒက်စမွန်မက်ကာသီ၉ လာရောက် နေထိုင်သည် ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်
တို့ နှစ်ယောက် ဟင်နရီဂျိမ်း၏ ဝတ္ထုများ အကြောင်း အတော်လေး
ပြောဖြစ်ကြသည် ။ ယခုတစ်လော သတိတွေ အတော်လေး ချွတ်ချွတ်ယှ

င်းယွင်း ဖြစ်လာသည်။ မှတ်မိသမျှ ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြမည်။ ဒက်စမွန်မက်ကာသီအကြောင်း ပြောရဦး မည်။ သူသည် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ စာပေဝေဖန်သူကောင်း တစ်ယောက် လည်း ဖြစ်သည်။ စာကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖတ်သည်။ ပြီး တခြားဝေဖန်ရေးဆရာများ ထက် သာသည့် အချက်တစ်ခု သူ့မှာ ရှိသည်။ ယင်းမှာ သူသည် ကုန်သည် လောက၊ အခြား လူမှုဆက်ဆံ ရေး လောကအသီးသီး၌ ကျင်လည်ကျက်စားသူဖြစ်ရာ လောကအကြောင်း သူများ ထက် ပို၍ သိသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အယူအဆများ ၊ ကောက်ချက်များမှာ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ ခိုင်လုံတိကျသည်။ သူသည် စာပေ အသိပညာ၌ နှံ့စပ်သည်။ တစ်ဖန် လောကအသိအမြင်လည်း ကြွယ်ဝသည်။ ယင်း အရည်အသွေး ပေါင်းစပ်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဝေဖန်ရေးမှာ လေးစားစရာ ကောင်းသည်။

ဟင်နရီဂျိမ်းအကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးဖြစ်သည့် ထိုတစ်ချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ညစာစားပြီး ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်ကာ စာပေအကြောင်း ရောက်တတ်ရာရာ ပြောကြသည်။ အကျယ်ချဲ့ အမွှမ်းတင်စကားများ ပြောနေကြရာမှ ကျွန်တော်က ဟင်နရီဂျိမ်း၏ ဝတ္ထုများမှာ ထူးထူးခြားခြား ပြောပလောက်စရာ မရှိဟု အရဲစွန့် ပြောမိသည်။ ကျွန်တော့်အဆိုကို ဒက်စမွန်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်သည်။ သူသည် ဟင်နရီဂျိမ်းအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သူ့စာကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ကြိုက်နှစ်သက်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့ကို ကျွန်တော် ကျီစယ်ချင်သဖြင့် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် ဟင်နရီဂျိမ်း၏ ပုံစံကျဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို တစ်ထိုင်တည်း ဖန်တီးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှကား ဇာတ်လမ်းမှာ ဤအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ကာနယ်ဗလင့်နှင့် မစ္စက်ဗလင့် ဇနီးမောင်နှံသည် လွန်ဒီးရပ်ကွက်ရှိ

တင့်တယ်သပ်ရပ်သည့် အိမ်ကလေးတစ်လုံး၌ နေထိုင်ကြသည် ။ ဆောင်းရာသီရောက်လျှင် ပြင်သစ် ရီဗီးအားရားသို့ ကာလ အတန်ကြာ သွားရောက်နေထိုင်ကြသည် ။ ထိုအရပ်တွင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းသစ်များကို တွေ့သည် ။ ယင်းတို့ အနက် အမေရိကန် လူချမ်းသာ ဇနီးမောင်နှံနှင့် တွေ့ဆုံ ပေါင်းသင်းမိသည် ။ အမေရိကန် သူဌေးမောင်နှံမှာ ဗရီမာတန်ဖစ်ရှာတို့ ပင် ဖြစ်သည် ။ ဖစ်ရှာမောင်နှံက ဗလင့်စုံတွဲကို ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည် ။ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ ကျွေးမွေး သည် ။ လာမော်တိုလာ၁၀၊ အက်၁၁နှင့်အဗီညွန့်၁၂မြို့များ သို့ အပျော်ခရီးလည်ပတ်ရန် ခေါ်ဆောင်သွား သည် ။ ကျွေးမွေးပြုစုသည့် ကုန်ကျစရိတ်ကို ဖစ်ရှာတို့က ပိုက်ဆံထုတ်သည် ။ ဗလင့်တို့က ပေးပါရစေ ပြောသော်လည်း မရ။ ခရီးပြီးဆုံး၍ ဗလင့်မောင်နှံတို့ အင်္ဂလန်ပြန်သွားကြသည့်အခါ အမေရိကန် သူဌေးမောင်နှံအား အင်္ဂလန်ရောက်လျှင် သူတို့ သိပါရစေဟု မှာကြားဖိတ်ခေါ်သည် ။ လန်ဒန်ရောက် လျှင် သူတို့ ကို ဆက်သွယ်ပါဟု မှာ ကြားခဲ့သည် ။ တစ်နေ့တွင် မစ္စက်ဗလင့်သည် မောနင်းမို့ သတင်းစာ၌ အမေရိကန် သူဌေးမောင်နှံ လန်ဒန်သို့ ရောက်လာကြောင်း၊ ဗရောင်းဟိုတယ်၌ တည်းခို ကြောင်း ဖတ်ရသည် ။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် လန်ဒန်ရောက်ခိုက် ဗလင့်တို့က တစ်လှည့်တစ်ပတ်ကျွေးမွေး ပြုစုမှ သင့်မည် မဟုတ်လား။ ဘယ်ပုံ ဧည့်ဝတ်ပြုရမည်လဲဟု ပြောဆိုဆွေးနွေးစဉ်မှာ ပင် သူတို့ အိမ် သို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ဝင်လာသည် ။ ထိုမိတ်ဆွေ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသား အဖြစ် ခံယူထားသော အမေရိကန်လူမျိုး ဟိုဝပ် ဖြစ်သည် ။ ဟိုဝပ်သည် မစ္စက်ဗလင့်ကို မြတ်နိုးနေသူ ဖြစ်သည် ။ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ကြိုက်နေသူဖြစ်သည် ။ ဘာဝမဲ့အချစ်၁၃ သဘောအတိုင်း ဟိုဝပ်သည် မစ္စက်ဗလင့်အပေါ် ဝီတိဖြစ် ကျေနပ်

နှစ်သက်နေသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မစ္စကဗလင့်ကမူ ဟိုဝပ် အလိုနောက်သို့ လိုက်ပါရန် စိတ်ကူး မရှိ။ ဟိုဝပ်ကလည်း အတင်းအကျပ် မပူဆာ။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးမှာ အလွန်ကြည်နူးစရာကောင်းသည့် ဆက်ဆံရေး ဖြစ်လေသည်။ ဟိုဝပ် သည် အင်္ဂလန်တွင် အနေကြာသူ ဖြစ်သည်။ အမေရိကမှ ရောက်လာသည် မှာ အနှစ် ၂၀ ရှိနေပြီ။ သူသည် အင်္ဂလန်ပြည်ပေါက် အင်္ဂလိပ်ထက်ပို၍ အင်္ဂလိပ်ဆန်သူ ဖြစ်လေသည်။ ပြီးတော့ အရာအထူး ရှိသူ ဂုဏ်ကြီးသူမှန်သမျှကို သူ သိသည်။ သူ မရောက်ဖူးသည့် မျက်နှာကြီးအိမ်ဟူ၍ မရှိ။ ဤသို့ ကျက်စားရင်းက ဗလင့်မောင်နှံနှင့် ကျွမ်းဝင်လာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဧည့်ဝတ်ပြုရေးကိစ္စ ဆွေးနွေးကြသည့်အခါ ကာနယ်ဗလင့်က ဧည့်သည် များအား ညစာစားပွဲ တည်ခင်းဧည့်ခံလျှင် ကောင်းမည်ဟု အဆိုပြုသည်။ မစ္စကဗလင့်ကမူ ကောင်းပါ့မလားဟု ချင့်ချိန်နေ သည်။ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့သူတို့ မှာ ထိုအရပ်တွင် အလွန်ဖော်ရွေကြ သည်။ ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြသည်။ လန်ဒန်တွင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံသည့်အခါ စိတ်ထားတစ်မျိုး ပြောင်းပြီး စိမ်းကားချင် စိမ်းကားသွားနိုင်သည်။ ညစာပွဲ တည်ခင်းဧည့်ခံလျှင် သူတို့ မိတ်ဆွေကောင်းများ နှင့် ဖစ်ရှာတို့ တွေ့ရမည်။ ပြောဆို ဆက်ဆံရမည်။ ထိုအခါ သူတို့ မိတ်ဆွေများကို ဧည့်သည် များက မျက်စိ နောက်ငြီးငွေ့သွားနိုင်သည်။ ဖစ်ရှာတို့ မောင်နှံ မပျော်မရွှင် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထိုထင်မြင်ချက်ကို ဟိုဝပ်ကလည်း သဘောတူသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ပါတီပွဲမျိုးမှာ မအောင်မြင်သည့် ပါတီပွဲမျိုး ဖြစ်သွား သည် သာ များ သည်။ ဟိုဝပ်သည် အတွေ့အကြုံအရ နောကျေအောင် သိနေပြီး ဖြစ်သည်။

"သူတို့ က ညစာ စားချင်တယ်လို့ ပြောလာအောင် လုပ်ပေါ့" ကာနယ်က အကြံပေးသည်။ မစ္စကဗလင့်က သဘောမတူ။ သူတို့ မှာ ရင်းနှီး

သည့် မိတ်ဆွေမရှိသဖြင့် ဤသို့ပြောရခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ထင်ပြီး သူတို့ ရှက်သွားကြလိမ့်မည်ဟု မစွက်ဗလင့်က ဆိုသည်။ ။ ဤအစီအစဉ်လက် မခံလျှင် ဖစ်ရှာမောင်နှံကို ပြဇာတ်ကြည့်ရန် ဖိတ်ခေါ်ပြီး ပြဇာတ်အပြီး တွင် ဆွမ်းခွက် ညလယ်စာစားကြမည် ဟု ကာနယ်က အဆိုပြုပြန်သည်။ ။ သည် အစီအစဉ်လည်း မဟုတ်သေးဟု ကန့်ကွက်သည်။ ။ "တစ်ခုခု တော့ လုပ်မှ ကောင်းမှာ ပေါ့"ဟု ကာနယ်က ဆိုသည်။ ။ "ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာ ပေါ့ရှင်၊ ဒါပဲပြောနေကြတာ" မစွက်ဗလင့်က ဆိုသည်။ ။ သူ့ယောက်ျားဝင်ပြီး ဆရာလုပ်နေတာကို သူ မကြိုက်။ သူ့ ယောက်ျားသည် ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော်တပ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အရည် အသွေးကောင်းများ ရှိသည် မှန်ပါသည်။ ။ တိုက်ပွဲတွင် သူရဲကောင်းအဖြစ် ဂုဏ်ထူးဆောင် ဘွဲ့ရထား သည် မှန်ပါသည်။ ။ သို့သော် လူမှုဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်တွင် လူမှုဆက်ဆံရေး ကိစ္စတို့ ကြုံလာသည့် အခါ သူ ဘာမျှ နားမလည်။ ယခုကိစ္စတွင် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို သူနှင့် ဟိုဝပ်တို့ ကြည့်ရှုစီစဉ် ကြမည်။ သို့ဖြစ်ရာ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မစွက်ဗလင့်သည် ဟိုဝပ်ထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ကာ ညနေ ခြောက်နာရီတွင် သူ့အိမ်ဝင်ခဲ့ရန် မှာ သည်။ ။ သူတို့ မှာ ဘာအစီအစဉ်မျှ မရှိသေး။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကလပ်သို့သွားကာ ဖဲကစားနေစဉ် သူနှင့် နှစ်ယောက်တစ်ခွက် နှစ်ခွက် သောက်ရင်း ဆွေးနွေးကြ မည်ဟု မစွက်ဗလင့်က ဆိုသည်။ ။

ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း မစွက်ဗလင့်ရှိရာသို့ ဟိုဝပ် ရောက်လာသည်။ ။ တစ်နေ့လည်း မဟုတ်။ နှစ်နေ့လည်း မဟုတ်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ရောက်လာပြီး ဆွေးနွေးကြသည်။ ။ တစ်ပတ်ကုန်ပြီး နောက်တစ်ပတ် ရောက်လာသည့်တိုင် အဆုံးအဖြတ် တစ်စုံတစ်ခု မရောက်သေး။ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားကြသည်။ ။ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှာ ကြည့်ကာ အကောင်းဆုံးစီစဉ်နိုင်အောင် စဉ်းစားကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အကောင်းဆုံး နည်း

လမ်းပေးသူမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးဗလင့် ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် ဘယ်သူ ယုံနိုင်မည်လဲ။ မယုံမှ ရှိစေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဗလင့်သည် သူ့မယားနှင့် ဟိုဝပ်တို့ ဆွေးနွေးပွဲမပြီးမပြတ် ဖြစ်နေစဉ် ရောက် လာပြီး ဝင်ရောက် ဆွေးနွေးသည် ။ "နေပါဦး၊ ဒီလို စီစဉ်လို့ ရောမဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားတို့ သူတို့ ဆီသွားပြီး ကိုယ့်လိပ်စာကတ်ပြားတွေ ထားခဲ့ပေါ့၊ အဲဒါ ကိစ္စပြီးရော မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအကြံ သိပ်ကောင်းတာပဲ" ဟိုဝပ်နှင့် မစ္စက်ဗလင့်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူကြသည် ။ ကျေနပ်အားရလည်း ဖြစ်သည် ။ ဝမ်းလည်း သာကြသည် ။ မစ္စက်ဗလင့်သည် ဟိုဝပ်ကို ဂုဏ်ယူသည့် မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ့ယောက်ျားကို ဟိုဝပ်က ဘာမျှ စိတ်ကူးစိတ် သန်းမရှိသည့် လူ့အန္တိကြီး ဖြစ်သည် ။ မစ္စက်ဗလင့်နှင့် မတန်ဟု ဟိုဝပ်က ယူဆသည် ။ ယင်းကို မစ္စက်ဗလင့် မကျေနပ်။ ယခုမူ ဟိုဝပ်ကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်ပုံက "ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်မယောက်ျား သူတော်ကောင်းကြီးဟာ တကယ့် အင်္ဂလိပ်စစ်စစ်ကြီးပါ၊ သူဟာ ပါးနပ်ချင်မှ ပါးနပ်မယ်၊ ထုံထုံ ထိုင်းထိုင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရေးအကြောင်းတဲ့ ဆိုရင် သူ့ကို အားကိုးလို့ ရပါတယ်ရှင်" ဟူ၍ ရန်ထောင်နေသယောင် အဓိပ္ပာယ် ဆောင်နေသည် ။

အဖြေရပြီဆိုလျှင် မစ္စက်ဗလင့်သည် တစ်နာရီတစ်မိနစ် ဆိုင်းတတ်သည့် မိန်းမမျိုး မဟုတ်။ သူ့ဘဏ္ဍာစိုးဆီကို တယ်လီဖုန်းဆက်ကာ မြင်းတစ်ကောင်က ဘာဂီမြင်းလည်းကို အသင့်ပြင်စေ သည် ။ ဖစ်ရှာမောင်နှံအား ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် အဝတ်အစား ကျကျနန ဝတ်ဆင်သည် ။ ဦးထုပ် အသစ်ကို ဆောင်းသည် ။ ထို့နောက် သူ့လိပ်စာကတ်ပြားကို အသင့်ဆောင်ကာ ဗရောင်းဟိုတယ်သို့ အပြေးလာခဲ့သည် ။ ဟိုတယ်ရောက်လျှင်ကား ယခု မနက်ခင်းကပင် ဖစ်ရှာဇနီးမောင်နှံတို့ သည် နယူး

ယောက်သို့ ပြန်ရန် လီဗာပူးဆိပ်ကမ်းသို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီဟု သိရလေသည်။ ။

ဒက်စမွန်သည် ကျွန်တော် ပြောပြသည့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို မကြည်မသာ မျက်နှာထားဖြင့် နားထောင်နေသည်။ ။ ဇာတ်လမ်းဆုံးလျှင် မရယ်ချင့်ရယ်ချင် ရယ်သည်။ ။ ပြီးမှ "နေပါဦး ဝီလီ၊ ခင်ဗျား တစ်ခု မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီဇာတ်လမ်းမှာ စိန်ပေါလ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး ဘယ်လို ခမ်းနားပုံ၊ ကြီးကျယ်ပုံ၊ စိန့်ပင်ကရတ်ကျောင်းကြီး အုပ်မိုးထားတာက ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းပုံတို့ မှာ တခမ်းတနား ဖွဲ့နွဲ့ပြောပြဖို့ ဟင်နရီဂျိမ်း မမေ့ဘူး ဆိုတာ ထည့်ပြောဦးမှာ ပေါ့"

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဝါးခနဲ ရယ်ကြသည်။ ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဝီစကီနှင့် ဆိုဒါ ထပ်ဖြည့်ပေးသည်။ ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်စွာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြ လေသည်။ ။

*

*

*